

fab

*lust for life

01

HEIDI KLUM
'Veertig
is het
nieuwe
dertig'

Het roer om!

Het kan nog (steeds)

Drie vrouwen gingen ervoor en zijn dolgelukkig

FAB FOREVER

- ★ STIJLVOLLE FASHION
- ★ SPRANKELENDE BEAUTYGEHEIMEN
- ★ SEXY HAKKEN

De eerste keer met een nieuwe meneer

Licht uit? Licht aan?

NIEUW begin

PRIJS €5,95

NR. 01 2012 - JAARGANG 1

+ EXCLUSIEF: ELLE VAN RIJN: 'ZIJN MIDLIFECRISIS WERD MIJN SCHEIDING'

N of nooit

Rond de veertig maak je de balans op: wat heb ik tot nu toe gedaan, wie ben ik, waar sta ik? En vooral: wat wil ik nog? Lidewij, Anoeke en Mei-Lin gingen radicaal iets anders doen en vertellen in Fab over het avontuur van hun leven.

Vroeger dacht je: als ik later veertig ben, dan ben ik stokoud. Wist jij veel. Nu 'later' nú is, blijken dit immers onze beste jaren te zijn. Ga maar na: we zijn nog fit, bij vlagen *fabulous*, hebben wat te besteden (en doen dat ook graag). We weten wie we zijn, wat we leuk vinden, wat ons staat (meestal dan),

beschikken over diepgang en zelfspot, kunnen opvoeden, organiseren, socializen, hard werken. En als het moet, allemaal tegelijk. Dus waarom zouden we niet iets doen met al deze kwaliteiten? En niet morgen of overmorgen of ooit eens, maar gewoon nú!

Aniek: Top (Naloph),
jasje en broek
(Virginie Castaway).

ANOEK LEEFDE EEN HALFJAAR IN EEN SPAANS GEHUCHT

Anoek van de Vorst (42) is getrouwd met internetuitgever Oscar Kneppers. Samen hebben ze twee kinderen: Joep (11) en Lenny Fee (7). Ze wonen met plezier in Amsterdam maar merken dat ze het contact met de natuur steeds meer missen. Bovendien: hoe zou het leven eruitzien zonder *fashionable* restaurants en kledingwinkels? Om dat uit te vinden vertrekt Aniek in 2010 met haar gezin voor zes maanden naar een piepklein Spaans plaatsje. "Oscar en ik hadden in de laatste jaren al tweemaal een uitgeverij opgezet. En weer verkocht. Het was een intensieve periode met zorgen en stress.

'LOOKS, WEER, ETEN; HET WAS ALLEMAAL ONBELANGRIJK'

In de meivakantie gingen we logeren bij vrienden, die tien jaar geleden Amsterdam hadden verruild voor een gehucht in Noord-Spanje, Juseu. Vanaf het moment dat we daar aankwamen, was ik om. De rust, de natuur, het leven in een dorpje waar de gemiddelde leeftijd 65 jaar is. Kortom een bestaan zonder stress en gejaagdheid. Dat wilde ik ook. Oscar en ik komen allebei van het platteland en misten het overweldigende natuurschoon. Eenmaal weer thuis, bleven de gedachten aan Spanje door ons hoofd spoken. 'Zullen we?' vroegen we elkaar. Het was een goed moment; ik werkte inmiddels freelance en Oscar had ook tijd. We besloten het te doen. Na flink wat overleg met de leerplichtambtenaar en de school hebben we een onderwijsplan opgesteld, zodat we onze kinderen zelf les konden geven. We verhuurden ons huis en vertrokken. Het werd een heel bijzonder halfjaar. *Je looks*, het weer, waar en wat je gaat eten; het is daar allemaal volstrekt onbelangrijk. Dat scheelt heel veel negatieve energie. Iedereen had twee setjes kleding en dat was het. Er was geen winkel in de buurt, dus ik kwam nooit in de verleiding. Omdat we al die tijd zo dicht op en mét elkaar waren, werd onze band heel hecht. Er kwamen ook nieuwe aspecten in mijn relatie naar boven. Dat was soms best pittig, maar

ook interessant. Inmiddels zijn we weer thuis. Met name in het begin was dat flink wennen. Ik merk nu echter dat ik veel meer bij de dag leef. Ik laat me minder claimen dan vroeger, spreek vaker spontaan af met vriendinnen in plaats van weken van tevoren alles vol te plannen. Ik volg een coupeuseopleiding, wil meer met mijn handen gaan werken. En verder begeleid ik de kinderen; ik wil ze leren hun gevoel te vertrouwen in plaats van in te gaan op alle prikkels uit de omgeving. Wie dat nu leert, heeft daar later profijt van, weet ik nu."

LIDEWIJ WERD WIJNBOERIN IN FRANKRIJK

Op haar 34ste was Lidewij van Wilgen (45) directeur strategie bij een groot reclamebureau én moeder van Marijn (toen 6), Fiene (toen 4) en Laartje (toen acht maanden). Ze deed al jaren hetzelfde werk en merkte dat het haar steeds minder inspireerde. Haar man Aad, ook actief in de reclamewereld, stelde voor een wijndomein te kopen in Frankrijk. Dan waren ze de stad uit, hadden ze een nieuw doel in hun leven en tijd én ruimte genoeg om opnieuw van elkaar te leren genieten. Lidewij: "Ik stond iedere dag te stressen in de file om op tijd bij de crèche te zijn. Ik had honderdduizend afspraken tegelijk, terwijl mijn werk me inhoudelijk niet meer zo boeide. Dan moet je kiezen: óf je gaat nog twintig jaar verder op dezelfde voet óf je breekt met alles om iets radicaal anders te gaan doen. Het werd dus het laatste. "Ik had veel zin om nu eens iets 'echts' te gaan maken, een product dat je beet kunt pakken. Iets anders dan al die loze woorden uit mijn Powerpoint-presentaties." Na flink zoeken, vinden ze een droomdomein, dat helaas ook een bouwval is. Lidewij gaat de verbouwing begeleiden. Haar echtgenoot houdt zijn baan in Nederland. Er moet tenslotte geld binnenkomen. Ieder weekend reist hij op en neer naar Frankrijk. Er breekt een loeizware periode aan. "Ik woonde met drie kinderen in één kamer omdat de rest van het huis onbewoonbaar was. Ik wist natuurlijk niets van wijn maken. We hadden een jongen ingehuurd die dat voor ons deed; voor mij bleef alleen de administratie over. Ik heb me zelden zo nutteloos gevoeld, maar ik wilde niet meteen opgeven. Ik dacht: als ik dan toch op een wijndomein woon, moet ik zelf wijnmaker zien te worden. Dus begon ik aan een full-time opleiding in wijnbouw en vinificatie. Ik zat de hele dag tussen de boerenzoons, die me een rare buitenstaander vonden. Ik leerde tractor rijden, achteruit een ploeg aankoppelen terwijl vijf mannen in overalls aantekeningen maakten. Het was een zware periode: de

verbouwing barstte in alle hevigheid los, in de avonduren deed ik de administratie, en ik had natuurlijk ook nog drie kinderen waarvan de jongste een baby was. Door Nederland te verlaten had ik een fase in mijn leven afgesloten. Ik was nog jong genoeg om een nieuw bestaan op te bouwen. Maar dan was het wel nu of nooit, dus zette ik door. Ook al was het heftig en soms eenzaam. Dan zat ik alleen in een stoffig huis dat verbouwd werd, met een baby op schoot en nergens een vriendin om een wijntje mee te drinken." Het Franse avontuur bleek geen opsteker voor de relatie met haar man. Uiteindelijk groeiden Aad en Lidewij zo uit elkaar dat ze besloten te scheiden. "Ik worstelde in mijn eentje *in the middle of nowhere* terwijl hij nog gezellig met zijn oude vrienden in het café zat. Onvermijdelijk drijven je werelden dan uiteen. Toch wilde ik blijven. Ik was wild van de natuur en het buitenleven, de kinderen waren gelukkig en ik voelde me steeds meer thuis à la Campagne. Ik was wijnboerin,

Het leven van Lidewij wordt steeds completer.

**'DE FRANSE
BOERENZOONS
VONDEN ME MAAR EEN
RARE BUITENSTAANDER'**

NU of nooit

had een wijndomein en leerde steeds meer over wijn maken.” Wat begon als een droom, werd een missie. Sinds een paar jaar gaat het heel goed met Lidewij’s label Mas des Dames dat in Nederland door de gerenommeerde importeur Okhuysen wordt verkocht. En toen het wijnblad *Winespectator* Mas des Dames de hoogste score van alle Languedoc-wijnen gaf, werd het label ook *big* in de rest van de wereld. “Mijn leven is nu totaal anders dan in het begin. Nu zit ik voor het huis te lunchen met een groep Amerikanen die me op hun beurt weer uitnodigen in San Francisco. Er komen sommeliers van toprestaurants die de wijnen nog goed vinden ook. En natuurlijk ben ik blij als ik zie dat The Connaught (restaurant met twee Michelin-sterren in de *fashionable* Londense wijk Mayfair, red.) mijn wijn op de kaart zet. Daar komt bij dat ik de wijngaarden ook veel leuker vind dan ik dacht. Alles loopt nu lekker, het wordt steeds mooier. In het begin bracht al dat land me bijna in paniek; nu geniet ik ervan om door een mooie wijngaard te lopen en te zien dat alles klopt en precies gaat zoals ik wil. Maar het meest blij ben ik met wat er hier van de meisjes is geworden. Zestien, veertien en tien zijn nu. Stuk voor stuk open, positieve, evenwichtige kinderen, die net zo makkelijk praten met een oude boer als met iemand uit de grote stad. Ik heb het idee dat ik meer met mijn meiden deel omdat ik door mijn werk veel vaker bij ze kan zijn. En het dagelijks leven hier is een plezier: we lunchen al in maart buiten op het terras en ’s avonds drink ik mijn eigen wijn, terwijl we kijken hoe de zon het rotsplateau achter de wijngaarden kleurt. Ik zag mezelf nooit als zo’n enorm natuurmens; ik heb een hekel aan tuinieren en heb altijd in de stad gewoond. Daarom was ik bijna verbaasd om te ontdekken, dat juist een plek als deze me uiteindelijk het evenwicht bracht dat ik altijd heb gezocht. Inmiddels ben ik ook een *chambre d’hôte* begonnen, een grote ruimte met eigen opgang en uitzicht over het glooiende land en de wijngaarden. En nu, met het bekender worden van mijn wijn, wordt mijn leven alleen maar completer. Ik had nooit gedacht dat ik zoveel leuke mensen zou leren kennen en zoveel zou reizen. Een vaste relatie heb ik op dit moment niet. Ik heb het geprobeerd met een Fransman, maar werd gestoord van zijn drift en bezitterigheid. Natuurlijk hoop ik op den duur wel weer iemand tegen te komen, maar nu is het wel even goed zo. Ik ben vijfenvertig en heb het gevoel aan het begin te staan van een nieuw leven dat alleen maar beter kan worden. Alle inspanningen en het echte afzien liggen achter me. Nu kan ik gaan profiteren van alles wat voor me ligt.” www.masdesdames.fr *Geïnspireerd? Lees Het Domein van Lidewij van Wilgen (Uitgeverij De Bezige Bij Amsterdam, 2011).*

Mei-Lin's
Top (Kosmika),
jasje (Flippa
K), jeans
(Denhem)

MEI-LIN BEGON VOOR ZICHZELF

Ze woonde in Indonesië en was zwanger toen haar man ervandoor ging met een ander. Dus kwam Mei-Lin Ang (45) met haar vier dochters Priscilla (toen 8, nu 21), Niki (toen 5, nu 19), Daniella (toen 3, nu 17) en Nadya (toen een baby, nu 14) terug naar haar geboorteland Nederland en ging aan het werk. Ze werkte voor diverse Amerikaanse bedrijven en de laatste jaren als financial management consulting leader Benelux IBM. Het beeld van de alleenstaande moeder die full-time werkt en carrière maakt, werd door de media opgepakt; het leverde haar de Next Role Model Award 2010 op. Toch zei Mei-Lin dit jaar haar goedbetaalde corporate functie op om voor zichzelf te beginnen. Ze startte met Frozz: een bedrijf in *frozen yoghurt*, een product dat ze voor het eerst proefde tijdens een familievakantie in Amerika en waar ze – samen met haar dochters – als een blok voor viel. “Aanvankelijk werkte ik

'ALS ONDERNEMER HEB IK
ZOVEEL MEER
VRIJHEID
DAN IN EEN CORPORATE JOB'

TEKST: ELLEKE VAN DOORN FOTOGRAFIE: MERELIN LEPOERENHILLOLANIEN DE HOOGTE: STYLING: MEBIANI LIMONIAWAKELIQUE HICORY
VISAGIE: NIKKIE DE VRIES: MAKE-UP: NICOLETTE DIJK: HAAR: ANNA WESPER: STYLING: ANNE BEEK

's avonds en in het weekend aan mijn plannen. Aan het eind van 2010 kon ik echter niet meer. Ik heb dus een halfjaar onbetaald verlof genomen, om mijn strategie uit te werken, de receptuur te ontwikkelen en een actieplan op te zetten. Na een test in een winkel, die erop wees dat er een kans van slagen was, moest ik van mezelf beslissen. Ga ik terug naar mijn baan of kies ik voor mijn droom: Frozz-winkels in het hele land? Ik besloot de sprong te wagen, omdat ik geloof in mijn product. Mijn zus en ik hebben al ons spaargeld ingelegd en we hebben een derde partner gezocht, Alrik Koudenburg die de merkbeleving op zich nam. Inmiddels zijn er in Amsterdam al verschillende vestigingen geopend. En de rest van het land komt ook aan de beurt. De reacties zijn enthousiast. Toch denk ik wel eens: waar

ben ik aan begonnen? Het is hard werken en de formule moet zich nog bewijzen. Het product is nieuw, al mijn geld zit erin en ondernemen is risicovol. Maar dit is mijn kans, dit is wat ik wil. Ik ga ervan uit dat het een succes wordt. En *thank God*, alles gaat volgens plan. Als de zon schijnt, staan er lange rijen om *frozen yoghurt* te kopen. Dat geeft zoveel positieve energie! En wat een gevoel is dat: ondernemer zijn. Het biedt veel meer vrijheid dan een corporate baan. Het is toch leuker om te zeggen: 'Kijk eens, wat een bedrijf Frozz is' in plaats van: 'Ik heb mijn targets gehaald'. Ik heb tegen mijn dochters gezegd dat we voorlopig niet op vakantie kunnen. Een dagje uit is ook leuk. Ze denken met me mee. We zijn een fantastisch team."

Kijk voor meer informatie op www.frozz.com